

[Undervisningsministeren.]

gende for denne Bestemmelse har været, at der skulde være en absolut Tilslutning fra Indstillingsmyndighederne, fra Forældre- raadet og Skolekommissionen, for at Skole- direktionen skulde være forpligtet til at tage den paagældende.

Det er givet, at en Indstilling, der fremkommer til Skoledirektionen med en meget betydelig Tilslutning fra Skolekom- missionen og Forældrerådet, altid vil møde med megen Vægt, og at en Skoledirektion altid vil tage et betydeligt Hensyn til en Indstilling, som den har Bevis for at det store Flertal af de indstillingsberettigede staar bag ved. Men efter den Affattelse, Lovforslaget fik i Landstinget, har man, som jeg allerede har nævnt, ment, at naar man forandrede „Enstemmighed“ til „alle Stemmer“, saa betød det, at man lagde Vægten paa, at for at Skoledirektionen skulde være forpligtet til at følge Indstil- lingen, maatte alle Medlemmerne være til Stede.

Men jeg erkender over for det ærede Medlem, at hvis et Medlem af Forældre- raadet eller Skolekommissionen er forhindret i at være til Stede f. Eks. paa Grund af Sygdom, saa kan der være noget skævt i, at dette skal kunne give Anledning til, at den paagældende Skolekreds saa ikke faar den Indflydelse paa Indstillingen, som den ellers vilde have faaet. Jeg skal overveje og undersøge, om der i saa Henseende er noget at gøre.

De øvrige Ting, der er fremført, har været Enkeltheder, som jeg mener bedst egner sig til Drøftelse i det Udvalg, der formentlig nedsættes. Nu har der været talt længe om denne Skoleordning — i to Sam- linger har man beskæftiget sig med dette Spørgsmaal. Ved at gøre Indrømmelser over for forskellige Synspunkter har man nu, synes jeg, efterhaanden faaet et Forslag frem, der maa kunne samle et Flertal om sig. Det er ikke rigtigt, som det er blevet sagt, at Kravet om øget Undervisning er et Krav fra Lærerstanden og ikke i saa høj Grad et Krav fra Forældrene. Overalt i Landet vil man mærke en stigende Interesse for, at Børnene i den Tid, de gaar i Skole, faar en fyldigere Undervisning, end Til- fældet er i den store Del af Landkommun-erne i Øjeblikket. Jeg tror, der staar et virkeligt Krav bag denne Ordning, og det er derfor min Opfattelse, at Rigsdagen nu vilde opfylde et berettiget Ønske fra Befolkn-ingen ved her at skabe Rammer for en udvidet Undervisning, der gør det muligt at ruste den Slægt bedre til at tage Dagens

Gerning op, den Slægt, der ikke faar smaa Opgaver at løse, og saaledes, at man benytter den Barndomstid, hvor Anlæg og Betingelser er til Stede for at dygtiggøre sig til Livets Gerning, saa godt som det nu engang lader sig gøre. Ved at gennemføre denne Ordning er der skabt en Ordning for Undervisningen i den offentlige Skole, som giver Mulighed for en fyldigere og bedre Undervisning, end Tilfældet er i dette Øjeblik. Jeg haaber, at de velvillige Udtalelser, der er fremsat her ved første Behandling, er Udtryk for, at man virkelig vil gaa ind i en reel Forhand- ling om Forslaget, og jeg tror ogsaa, at der saa vil være Mulighed for at naa et Resultat.

Vilhelm Rasmussen: Der har under denne Forhandling, som jeg har hørt paa med den største Interesse, været særdeles mange Medlemmer, der har talt om Fri- hedens overordentlige Værdi. Jeg erkender Frihedens overordentlige Værdi, men jeg maa give det ærede Medlem Hr. Hassing Jørgensen Ret i, at det var et stort Gode for vort Folk, at man i 1814 ved Anordningerne indførte Undervisningspligten, oprin- delig Skoletvangen. Det er Hovedaarsagen til, at Oplysningstilstanden er saadan, som den er i det danske Folk. Modsætningsvis indførte man i Frankrig og England først Undervisningspligten i 1871; Japan, til Trods for at det har været saa uendelig langt til- bage i Sammenligning med Vesteuropa, indførte Undervisningspligten i 1872. Det er en Hovedaarsag til, at det danske Folk som Helhed har den Oplysningstilstand, som det har, at vi i 1814 fik Pligt til Undervisning indført for alle Børn til 15 Aars Alderen. Det ene Medlem efter det andet har gjort den store Fejl at bruge Udtrykket „15 Aars Alderen“, som om det var det samme som „det femtende Aar“. 15 Aars Alderen vil sige, at man er naaet til det sekstende Aar. Naar Barnet er 0 Aar, er det i sit første Leveaar. Gang paa Gang gør man den Fejl.

Enkelthederne mener jeg, ligesom Un- dervisningsministeren, egner sig bedst til Drøftelse i et Udvalg, men da Udvalget ikke skal beskæftige sig med Tilsynsloven og den højtærede Formand ikke har afskaaret et- hvert Ord om den Ting, vil jeg for mit Ved- kommende gerne sige til det ærede Medlem Hr. Arnth Jensen, at han læser dette Lov- forslag helt forkert. Han henholder sig alene til § 18, 2det Stykke, som han fortolker galt, men han glemmer, at der er mange andre Paragraffer, der handler om Amtsskolé- konsulenten, og af disse Paragraffer kan man ved rigtig Læsning se, at de indirekte paa- lægger ham at kende alle Skoler i sit Amt.